

Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan

Aklat I

Ang Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Co., Ltd.

Isang Maikling Mensahe

Sa pagbanggit sa Diyos, o sa Makapangyarihang Espiritu, ang Master ay nagtuturo sa atin na gumamit ng orihinal at walang-kasariang mga termino upang maiwasan ang pagtatalo kung lalaki o babae ba ang Diyos.

She + He = Hes (gaya ng Bless)

Her + Him = Hirm (gaya ng Firm)

Hers + His = Hiers (gaya ng Dear)

Halimbawa: When God wants, Hes makes things happen according to Hiers will to suit Hirmself.

Bilang isang tagalikha mga likhang-sining at bilang isang espiritwal na guro, naiibigan ng Supreme Master Ching Hai ang mga pagpapahayag ng kagandahang panloob. Ito ang dahilan kung bakit tinatawag Niya ang Vietnam na “Au Lac” at Taiwan na “Formosa”. Ang Au Lac ay sinaunang pangalan ng Vietnam na ibig sabihin ay “kaligayahan”. At ang pangalang Formosa na ang ibig sabihin ay “maganda”, ay mas naglalarawan ng ganap na kagandahan ng isla at ng mga naninirahan dito. Nadarama ni Master na ang paggamit ng mga pangalang ito ay nakapag-aangat sa espiritwalidad at magandang kinabukasan ng lupain at ng mga naninirahan dito.

MGA NILALAMAN

Lakarin ang Daan ng Pag-ibig	
Ang mga Yapak ng isang Buhay na Naliwanagang Guro ..	7
1. Ang Tamang Doktrina at Maling Doktrina	13
2. Ang Tunog ng Kalangitan	47
3. Ang mga Benepisyong Pamamaraang Quan Yin	65
4. Anumang Paraan ng Pagninilay para sa Kaliwanagan ay ‘Paraang Quan Yin’	103
5. Ang Misteryo ng Mata ng Karunungan	133
6. Asura	167
7. Simulan na Natin ang Pagbabago	
-Ingatan ang Kapaligiran	209
8. Ang mga Pakinabang ng Pagiging-Vegan	226
Ilang Benepisyong Vegan na Pagkain	259
Veganismo: Ang Pinakamabuting Lunas sa	
Pandaigdigang Krisis sa Tubig	260
Mabuting Balita para sa mga Vegan:	
Ang Mahalagang Protina	262
Pagmumulat: Ang Pamamaraang Quan Yin	265
Mga Lathalain	271
Paano Kami Makokontak	278

6 . Ang Susi sa Mabilis na Kaliwanagan A klat I Ang Supreme Master Ching Hai

Lakarin ang Daan ng Pag-ibig

Ang mga Yapak ng isang Buhay na
Naliwanagang Guro

Tayo’y maghahanap kahit saan
Ng konting pag-ibig,
Ng konting pag-ibig,
Na ating maibabahagi sa lahat ng nilalang
Sa lahat ng panig ng mundo

Si Supreme Master Ching Hai ay isang kilalang makatao, makalikasan, autor, taga-disenyo, musikero, film director, at espiritwal na guro na ang pag-ibig at pagkalinga sa sangkatauhan ay walang pinipiling lahi. Mula taong 1980, Sya ay isa sa mga dedikadong tagapanguna sa pangangalaga sa kalikasan. Kanyang pinasimunuan ang pangangalaga sa kalikasan, preserbasyon ng iba’t ibang nilalang sa ekosistema (biodiversity), pagtatanim ng mga puno, simpleng pamumuhay, at higit sa lahat, ang organikong vegan na pagkain na siyang pinakamabilis at pinaka-epektibong paraan sa paglutas sa krisis sa klima.

Walang pasubali Nyang inilalaan ang kanyang oras at pag-aari sa pagmumulat sa mundo sa mapaminsalang pagbabagao ng klima (climate change) at sa solusyong vegan. Mula 2006 hanggang 2008, kanyang inilunsad ang mga kampanyang: Alternatibong Pamumuhay at SOS kamalayan sa pag-init ng mundo. Sya rin ay

naglathala ng mga dyaryo, nagsulat ng mga aklat, nagprodus ng vegetarian na dokumentaryong “The Real Heroes” (2005) at ng teleseryeng “The King & Co.” na ipinalabas sa Supreme Master Television, a 24/7, global satellite channel na nagpapalabas ng mga balita sa ‘climate change,’ vegan na pagkain, at iba pang nag-bibigay liwanag na mga tema. Mula 2007 ay ibinahagi ni Master Ching Hai ang kanyang kaalaman sa mga eksperto sa kalikasan, pamahalaang opisyal, VIPs at mga may-malasakit na mamamayan sa pamamagitan ng 27 na pagpupulong tungkol sa climate-change sa 13 na bansa na ipinalabas ng ‘live’ sa satellite TV at radyo.

Dahil sa mga gawaing ito, ang kanyang motto na “Be Veg, Go Green 2 Save the Planet” at “Be Vegan, Make Peace” ay kumalat sa buong mundo at nagpabago sa karamihan na maging vegan at dahil ditto, sila’y nagtamo ng kapayapaan at magaan na pakiramdam.

Sa tulong ng kanyang magandang halimbawa, ipinaalala sa amin ni Supreme Master Ching Hai ang aming panloob na kabutihan at pag-ibig para sa lahat ng nilalang ng Diyos. Ang masidhing pagkaunawa na natamo nya sa kanyang meditasyon ang nagpabatid sa kanya ng punong-sanhi ng lahat ng pagdurusa, pag-aaway-away ng mga tao, at pagkasira ng kalikasan: ang karahasan at pagpapahirap na ating ipinadanas sa ating kapwa, hindi lang sa mga kapwa tao, pati sa mga inosenteng mga hayop. Dahil sa kanyang pagmamahal sa mga mahina at walang-bose, sinulat ni Master Ching Hai ang #1 international bestsellers “The Birds in My Life,” “The Dogs in My Life,” at “The Noble Wilds.” Ang mga panlitteraturang kayamanang ito, na mababasa sa iba’t ibang wika, ay nagpapakita ng malalim na isipan at emosyon ng ating mga kaibigang hayop at nagpapakita ng kanilang makalangit na katangian at walang-pasubaling pagmamahal.

Ang Simula ng Kanyang Misyon

Ipinanganak sa sentral Aulac (Vietnam), si Supreme Master Ching Hai ay nag-aral sa Europa at nagtrabaho sa Red Cross. Agad niyang natuklasan na ang pagdurusa ay umiiral sa lahat ng panig ng mundo at ang kanyang hanngarin na matuklasan ang lunas sa mga ito ang naging tanging layunin ng kanyang buhay. Dahil dito, sya ay naglakbay patungo sa Himalayas para hanapin ang espiritwal na kaliwanagan at sa wakas ay natanggap nya ang banal na transmisyon ng panloob na Liwanag at Tunog, na kanyang tinawag na Quan Yin Method. Matapos ang kanyang masigasig na pagsasanay, natamo ni Supreme Master Ching Hai ang Dakilang Kaliwanagan.

Sa kanyang pagbabalik sa Himalayas, dahil sa mga pakiusap ng mga taong nakapaligid sa kanya, ibinahagi ni Supreme Master Ching Hai ang Quan Yin Method. Hinikayat nya ang kanyang mga estudyante na tumingin sa kanilang kalooban para matagpuan ang kanilang sariling banal na kadakilaan. Hindi nagtagal, nakatanggap sya ng mga imbitasyon na magbigay ng mga lektur sa Amerika Europa, Asya, Australia, at Africa. Ang kanyang maawaing puso ay makikita rin sa kanyang pag-aalaga sa mga higit na nangangailangan. Ang mga pondong kinita ng kanyang mga likhang-sining ay sumuporta sa kanyang misyon na mag-bigay ginhawa sa mga anak ng Diyos na nangangailangan sa pamamagitan ng mga disaster relief at mga charity work sa iba't ibang panig ng mundo.

Pagandahin ang Mundong Ating Ginagalawan

Bagaman hindi sya naghahangad ng anumang pagkilala sa kanyang mga kawanggawa, si Supreme Master Ching Hai ay

nakatanggap ng napakaraming parangak mula sa mga gobyerno at pribadong organisasyon sa iba't iabang panig ng mundo, kabilang dito ang World Peace Award, World Spiritual Leadership Award, Award for Promotion of Human Rights, World Citizen Humanitarian Award, Outstanding Public Service to Mankind Award, 2006 Gusi Peace Prize, Los Angeles Music Week Certificate of Commendation, First Place Silver for the 27th Annual Telly Awards 2006, President Active Lifestyle Award mula sa dating US President George W. Bush, at 2010 Presedent's Volunteer Service Award mula kay President Barack Obama.

Bilang karagdagan, ang Oktubre 25 at Pebrero 22 ay itinalagang “Supreme Master Ching Hai Day” sa Amerika ng mga opisyaales ng gobyerno ng Hawaii at Illinois. Sya ay pinadalhan ng mensahe ng pagbati ng dating mga Presidenteng Amerika na sina Clinton, Bush at Reagan.

At upang kilalanin at hikayatin ang mga taong nagpakita ng mabubuting halimbawa, nilikha ni Supreme Master Ching Hai ang serye ng Shining World Awards na kumikilala sa mga nararapat na mga tao at mga hayop na nagpakita ng natatanging kabayanihan, pagmamahal, liderato, kagitingan, at katalinuhan.

Ang Pangarap ni Master

Inilalaan ni Supreme Master Ching Hai ang kanyang buhay sa pagpapaganda ng kinabukasan ng ating minamahal na planeta at sa ating pinakamamahal na mga kapwa-nilalang. Sa kasaysayan ng mundo, ang mga dakilang bisyonaryo ay may mga pangarap, and sumusunod ang Kanyang pangarap:

“Pangarap ko na ang buong mundo ay maging payapa.

Pangarap ko na lahat ng pagpatay ay mahinto.

Pangarap ko na ang lahat ng kabataan ay magkaroon ng kapayapaan at pagkakaunawaan.

Pangarap ko na lahat ng mga bansa ay makipagkasundo sa isa’t isa, at protektahan at tulungan ang isa’t isa.

Pangarap ko na ang ating magandang planeta ay hindi mawawasak.

Bilyon, bilyon at trilyong mga taon ang kinailangan para magawa ang planetang ito at ito’y napakaganda, kamangha-mangha.

Pangarap ko na ito ay magpapatuloy, pero sa kapayapaan, kagandahan, at pag-ibig.”

Ang Tamang Doktrina at Maling Doktrina

Sinabi ni Supreme Master Ching Hai
Oktubre 20, 1986
Taipei, Formosa
(Orihinal sa Chinese)

Para maipalaganap ang doktrina, kailangan ko ang katawang ito, sasakyan, at iba pa, at panghuli, mga nakikinig. Gayunman, sa pagpunta ng mga tao para sa lektyur, maaaring ang kotse ay sira, o walang driver, o ako’y may sakit. Pero narinig nyo na bang sinabi ko na may sakit ako kaya hindi ako makakarating sa nakaiskedyul na lektyur? Kahit may sakit ako, bumabangon at nagsasalita pa rin ako, kaya hindi nyo maiisip na may sakit ako. Sa mundong ito, ang pagpapalaganap ng Katotohanan ay hindi madali, dahil ang lahat sa mundong ito ay gawa sa materyal ng Maya.

Anong ibig sabihin ng “gawa sa materyal ng Maya”? Ibig sabihin nito na ang ating katawan, pagkain, damit, atpb. ay nagmula sa kapangyarihan ng Maya (ang negatibong aspeto ng kalikasan). Para palaganapin ang Katotohanan dito, kailangan nating makipagtulungan sa negatibong kapangyari-

han. Ano ang Katotohanan? Ito ay isang bagay na hindi natin kayang maunawaan, isang bagay na mahirap ipaliwanag kundi maliit lang na parte nito, dahil ang transedental na Katotohanan ay hindi karaniwang pinag-uusapan o inilalarawan gamit ang makamundong lenggwahe. Dahil dito, ang pagpapalaganap ng Katotohanan gamit ang katawan o iba pang materyal na instrumento ay hindi madali, dahil ang makamundong materyal na bagay, kadalasan ay napakadumi – hindi ito nabibilang sa kategorya ng karunungan- para gamitin sa pagpapaliwanag ng dakila at buhay na karunungan.

Una, para magamit ng mangangaral ang limitado, mapurol na materyal para ipaliwanag ang walang hangganan, buhay na karunungan ay labis nang napakahirap; pangalawa, para maintindihan at makuha ng mga tagapakinig ang dakilang kaalaman na napaka-dangal, napakalawak, at lampa sa imahinasyon ng tao ay hindi madali. Hindi madali para sa tagapangaral at tagapakinig.

Sinoman na gustong maintindihan ang Katotohanan ay kailangan gamitin ang kanyang karunungan para mapatunayan at maranasan ito. Ang Pagsasalin ng Katotohanan ay dapat na gawin gamit ang puso, sa pamamagitan ng likas na karunungan. Hindi ito posible gamit ang salita ng tao. Ang pag-awit ng banal na taludtod at pagbigkas ng mga ngalan ng Buddha at pangangaral ay mababang antas lamang o panimula lang. Matapos pakinggan ang mga iyon, maari kang maging mausisa at magkainteres na matuto ng mas higit pa para maingat ang iyong antas ng konti at hindi palaging manatili sa mababang antas dahil nakapanghihinayang. Kaya ang ini-

sasyon sa Pamamarang Quan Yin ay mahalaga. Ito ang paraan ng pagsasalin ng karunungan at ng Katotohanan.

Ito ay pamamaraan, pero ang totoo ay walang ‘pamamaraan.’ Ang mahalagang bahagi ay nasa inisasyon- ang pagsasalin mula sa puso patungo sa puso (kamalayan) – at hindi sa pamamagitan ng panlabas na gawain tulad ng pagbigkas ng anumang o pag-uutos sayo ng dapat gawin. Sa oras ng inisasyon, sasabihin ng Master ang mga hindi dapat gawin, na isantabi muna ang lahat, at huwag mag-asam ng kahit ano para matagpuan mo ang iyong tunay na Kalikasan. Para ba itong magkasalungat? Hindi. Dahil karamihan sa atin ay sinusubukang hanapin ang Totoong Kalikasan (Real Nature) sa pamamagitan ng mga ritwal, umaasa sa panlabas na anyo, nagdadadal sa bagay-bagay o kaninoman maliban sa kanilang Sarili (sa Diyos na nasa loob ng bawat isa). Sa ating pamamaraan, gusto kong isantabi nyo ang mga ito at huwag manatiling nakadikit sa mga ito. Kaya palagi kong sinasabi na tigilan nyong umasa sa mga iyon. Pero “ang hindi pag-asa sa mga iyon” ay hindi pa rin ang ‘pamamaraan’, hindi ito ang hantungan. Gayunpaman, kung tunay mong ‘maisasantabi’, kahit sa napakaikling segundo, kaya mong maranasan ang kaliwanagan.

Ang pagsasalin ng Liwanag ay napakasimpleng proseso; pero hindi rin ito madali. Simple ito dahil maaari mong maranasan ang Kaliwanagan sa oras ng transmisyong; pero dapat mo munang matagpuan ang tao na kayang magsalin ng kaliwanagan, at iyon ang mahirap. Hindi dahil ang pagsasalin ng pamamaraan ay komplikado, o dahil ang maging ‘naliwanagan’ (enlightened) ay imposible; ang mahanap ang tao na makatu-

tulong sa atin na makuha ang kaliwanagan ang talagang mahirap.

Ang pagsasalin ng Liwanag ay pwedeng gawin paisa- isa o sa mga grupo, depende sa Master. Kaya alam natin na karamihan sa mga sinaunang Master ay kokonti lang ang mga disipulo. Konti lang ang may kilala kay Lao Tzu; si Confucius ay may daan-daang tagasunod; si Hui Neng ang Ikaanim na Zen Panyarka ay mas madami, at si Shakyamuni Buddha ay higit na mas madami; si Hesus ay mayroong labindalawang dakilang disipulo. Maaaring nagbigay sya ng transmisyong sa mas maraming tao, pero ang labindalawang ito ang mga higit na naliwanagan.

Siguro, napapaisip kayo na dahil ang mga disipulo ng Quan Yin ay pawang naliwanagan, pero bakit ang iba ay mas naliwanagan kaysa sa ibang disipulo? Bakit iilan lamang sa kanila ang pwedeng magpalaganap ng Katotohanan? Ang lahat ng ito ay may kinalaman sa proseso ng pagsasanay. Hindi dahil sa ang pagiging-Buddha ay agad na mararating pagkatapos ng inisasyon sa Quan Yin Method, kahit na simula't-sapul ang lahat ay Buddha, hindi lang pagkatapos ng inisasyon. Ang inisasyon ay tumutulong lang na buksan ang mata ng iyong karunungan, paliwanagin ang iyong panloob na kaalaman para makilala mo ang iyong Angking Buddha (Buddha Nature), at dapat itong sundan ng tuloy tuloy na pagsasanay. Imposibleng maraming makita sa inisasyon. Marami man o konti ang makita mo sa inisasyon, kailangan mo pa ring mag-sanay. Sa pagsipag natin sa pagsasanay, sa pagdami ng ating malalaman tungkol sa ating Tunay na Kalikasan at sa ating lugar sa sansinukob.

Halimbawa, mayroong isang prinsipeng lumabas sa palasyo nang sya ay bata pa at nakakita sya ng mga pulubi na kumupkop sa kanya at sinanay din syang maging pulubi. Lumaki sya nang hindi nya alam na sya ay isang prinsipeng. Araw-araw lumalabas sya para mamalimos ng pagkain. Ang hari ay nasasabik sa kanya at araw-araw syang hinahanap, at ipinapanap sa kanyang mga tauhan kung saan saan. Siguro ang prinsipeng ay may natatanging marka sa kanyang katawan. Isang araw, natagpuan ng isa sa tauhan ng hari ang prinsipeng at sinabi sa kanya na sya ay isang prinsipeng, “Maniwala ka sa akin. Dadalhin kita pabalik sa palasyo at ikaw ang sunod na magiging hari.” Dahil ang prinsipeng ay lumaki sa tahanan ng pulubi at nasanay na sa ganong buhay, hindi sya agad maniniwala sa tauhan ng hari. Dahil dito, ang isang mensahero ay kailangan subukang hikayatin syang paniwalaan ang tauhan ng hari, ipaalala sa kanyang araw-araw, “Sinisiguro ko sa iyo na ikaw ay totoong prinsipeng. Mabibigyan kita ng pruwenga kung gusto mo. Ang mga kasuotang pang-prinsipeng ay narito para isuot mo, and karwahe ay naghihintay para iyong sakyan, kung iyong mamarapatin.”

Pero ang prinsipeng ay walang lakas ng loob na tanggapin ang katotohanan, dahil sya’y naging pulubi ng napakatagal; kaya kailangang matiyagang ulit-uliting ilarawan sa kanya ng tauhan ng hari ang marilag na palasyo at ang maraming kayamanan na naroroon, na kanyang pagmamay-ari. Subalit ang prinsipeng ay hindi pa rin lubos maisip na pwede nya iyon angkinin. Ang tauhan ng hari ay hindi nagpunta doon para gawing prinsipeng ang pulubi; and pulubi ay tunay na prinsipeng simu-

lat-sapul.

Tapos isang araw nagdesisyon ang prinsipeng na tanggapin ang alok: “OK. Siguro’y dapat kong subukan para sa aking kinabukasan. Ipagkakatiwala ko sa inyo ang aking buhay at tingnan ko kung anong mangyayari.” Sa magara nyang kasuotang pang-prinsipeng at sa sinasakyan nyang karwahe, ang lahat ng mga alagad na naroroon ay nagpatirapa sa kanyang harapan, na higit na nagkumbinsi sa kanya – subalit hindi pa lubusan. May mga problema pang naghihintay sa kanya, kailangan syang maturuan kung papaano ang tamang asal sa kaharian at tigas ng isang prinsipeng, na labis na kakaiba sa buhay nya noong sya’y isa lamang pulubi na palaging nakatungo. Marami pa syang dapat matutunan, mula sa personal na istilo hanggang sa panloob na karunungan.

Ganon din, sa simula pa lang tayo ay Buddha na; pero sa mga buhay na nating nagdaan at sa buhay na ito, tayo ay kontrolado ng kapangyarihan ng Maya at labis na nagdusa. Hindi natin matakasan ang buhay; kahit saan ay may problema. Siguro ngayon ay masaya, pero bukas may mga suliranin, at sa ibang araw ay mas matindi pa. At hindi natin maintindihan bakit ganito. Na para sa karampot na halaga, para makakain ng tatlo o apat na beses araw-araw, o magkaroon ng ilang damit, kailangan nating magtrabaho bente-kwatro oras. Bakit?

Kung kaya ang mga Buddha o mga Santo ay pumupunta sa mundong ito ay dahil nakita nila ang ating kalungkutan. Tayo ay dati nilang kaanak at gusto nila tayong tulungan. Pero dahil hindi nila agad maipakita sa atin ang ating marangal na Tunay

na Sarili, kailangan nilang paulit-ulit sabihin at ipaliwanag na “Noon pa man, ikaw ay Buddha na, ang dakila at malaya...” hanggang isang araw mapapaniwala nila ang mga tao ng konti. Tapos sila’y magpapatuloy, “Halika. Ipapakita ko sayo ang daan patungo sa kalayaan, ang paraan para makilala mo ang Tunay mong Sarili.” At sa pamamagitan ng inisasyon, makikita mo ang iyong Tunay na Kalikasan na totoong umiiral; pagdaka’y mas makikilala mo ang iyong Tunay na Sarili.

Ganon din sa nabanggit kong prinsiphe. Dahil ang daan papunta sa palasyo ay malayo, maaaring habang malapit na sila, biglang magbago ang isip nya at sabihin, “Ayoko na. Hindi na ako naniniwala sa inyo. Antagal ko nang pulubi, sino ako para magpakilala sa hari? Paano ako magiging prinsiphe ng biglaan.” Kaya, malamang gusto na nyang bumalik sa dati nyang tahanan, sa dati nyang buhay bilang pulubi. Lahat ng kanyang nakaraan ay nagpapaalala sa kanya na sya ay isa lamang “mabahong pulubi” na nagdusa sa pangungutya ng mga tao, na walang kaibigan, at hindi nakadama ng pag-ibig at pag-aalaga. Napakahirap para sa kanyang paniwalaan na sya ay isang prinsiphe. Napakahirap para sa mga tauhan ng hari na pabalikin sa kaharian!

Kaya, noon pa mang unang panahon, hindi naging madali para sa kahit sinong Master na turuan ang karamihan. Kailangan nilang pagdaanan ang napakaraming paghihirap; kailangan nilang labanan ang ating mga gawi o nakasanayan at mga maling paniniwala; kailangan nilang labanan ang ating mga makamundong paraan ng pag-iisip. Ang isang dakilang Master na dumating ay maaaring hindi tanggap ng publiko. Ang ilan sa mga taong nakikinig ay hindi naniniwala sa kan-

ya, at maaaring batikusin sya o siraan sya, dahil tanging ang makamundong pag-iisip nila ang pinaniniwalaan nila. Mula nang unang panahon, sa halip na paniwalaan ang mga tunay na Guro ay mga diyos ng apoy, diyos ng hangin, diyos ng tubig, atbp ang sinasamba ng mga tao dahil nakalimutan na nila ang kanilang Tunay na Sarili at sila ay nalumbay, natakot sa kawalan at sa malawak na sansinukob. Lahat ng nakikita ay napakamistryoso at nakakapangilabot. Kinatatakutan natin ang nagliliyab na araw at ang mainit na apoy na kayang sirain ang anumang masakop nito. “Bakit napakataas ng mga bundok? Bakit napakalalim at napakalawak ng karagatan na hindi natin makita ang kabilang baybay-dagat? Bakit napa-ka-makapangyarihan ng hangin na kaya nitong buwagin anumang madaanan nito, kahit ang mga malalaking punong-ka-hoy at malalaking gusali?”

Matapos mahiwalay sa ating Tunay na Sarili, tayo’y labis na nalungkot tulad ng naliligaw na anak na hindi makita ang kanyang bahay at natatakot sa madilim na ilang. Kaya ang mga tao ay nagpapadala sa mga pamahiin. Ang pagsamba sa mga multo at lahat ng klase ng espiritu. Pareho pa rin ng dati ang ngayon. Kaya ang mga Master ay labis na hindi sumasangyon sa mga ganyang pamahiin at pinaniniwalaan lang sila matapos ang mahabang panahon. Ang mga may malalim na kamangmangan ay hindi madaling mapaniwala, pero kailangan pa rin silang mailigtas. Ang trabaho ng Master ay mas madali sa mga may pananampalataya. Ang pagbali sa paniniwala sa pamahiin ay parang paglaban sa giyera ng walang armas sa halip ay sa tulong ng proseso ng pag-iisip, na higit pang mas mahirap at terrible kaysa sa politikal na away. Kaya

sabi ni Buddha, “Mahirap iligtas ang mga nilalang na may pandama.” Dahil ang ating isip na hindi naman talaga atin, ay nakikipagtulungan lamang sa atin sa makamundong gawain, pero hindi sa ating paghahanap ng kalayaan. Hinahadlangan nito ang ating kalayaan sa paglalalahad ng mga tanong na: “Bakit kailangan mo pang magnilay? Dito sa mundo, lahat ng kailangan mo ay na sayo na. Tulad ng damit, pagkain, at mga kapamilya at kaibigan na makakasama! Bakit kailangan mong magnilay? Saan mo ba gustong pumunta sa kabila ng mundong ito? Ang mundong ito ang natatangi, ang pinakamaganda na alam mo. Paano mo nalaman kung mayroon talagang kabilang mundo o talagang may Langit? Baka naman niloloko ka lang ng Master?” Tulad nito, ang isip ay magpapaikot-ikot sa mapagdudang isipin.

Kaya ang mga sinaunang Master ay sinusubukan ang mga estudyante ng maraming beses bago sila tanggapin. Para ihanda ang isip nila sa makabagong paraan ng pag-iisip, tulad ng paghahanda ng lupang pagtataniman ng mga gulay. Sa kabundukan, tayo ay nagtatanim din ng mga gulay. Sa napakahabang panahon, wala ni isa ang tumitira sa bahay na iyon bago kami pumunta doon. Kaya naman nang una naming dating doon, ang mga damo ay napakalalago, nakalatag sa mga kalsada at daanan. Kaya kinailangan naming putulin, bunutin, at tangalin ang mga damo. Ngayon, wala nang mga damo. Tapos, pinataba namin ang lupa gamit ang abono at tinaniman ng mga gulay na sa ngayon ay pwede nang kainin.

Sa parehong paraan, ang mga maling konsepto at mga bulok na mga haka-haka ay kailangan hugasan at linisin muna

bago ang mga tamang ideya at pilosopiya ay maisalin, dahil ang mga paniniwala at ang Katotohanan ay hindi pwedeng pagsamahin. Gaya ng gulay na hindi pwedeng tumaba kung maraming mga damo; napakalago ng mga damo na ni-hindi makadaan roon, pano mo ba iyon matataniman! Matapos na maitanim ang mga gulay, kailangan pa rin itong alagaan araw-araw; kung hindi, matatalo ng mga damo ang lupa at sisirain ng uod ang mga pananim. Ang mga damo ay hindi lang nagmumula sa lupa, kundi sa hangin din- sa mga butong pinapay-id ng hangin na pumapatak sa lupa at mabilis na lumalaki. Kapag hindi natin napagtuunan ng pansin sa loob ng ilang araw, ang mga damo ay magsisitubuan ulit.

Yan ang dahilan kung bakit pagkatapos ng pagsasalin ng Quan Yin, kailangan ng masigasig na pagsasanay at tuloy-tuloy. Kailangang makinig sa mga turo ng Master at kapwa-nagsasanay isang beses kada-linggo o kada-buwan at makilahok sa mga ‘retreat’ para panumbalikin ang ating determinasyon at sigla sa pagsasanay. Dahil kung hindi, ang mga baguhan ay makakalimot agad at maliligaw sa ipu-ipo ng mundo.

Noon pa man ay may nagsabi na ang mundong ito ay teritoryo ng Maya (pwera ng itim), isang lupain ng materyal ng Maya na maraming temptasyon. Ang dakilang mga Buddha na nagpunta rito mula sa mataas na mundo para iuwi ang kanilang mga kamag-anak pabalik sa Tahanan, para gawin silang marangal na na nilalang sa halip na maging alipin ng itim na pwera ay sa katotohanan ay mga “entremetido” na nakikialam sa mga gawain ng itim na pwera. Kailangan nilang kalabanin ang Maya, dahil ang mga nilalang na makakalaya mula sa Tat-

long Mundo ay magiging mas malakas at mataas kaysa sa itim na pwersa at hindi na kailangang bumalik sa itim na mundong ito muli para magdusa; at dahil dyan ay ang Maya ay mababawasan ng isang mahalagang kaluluwa, isang mabuting alipin, at ito'y nagpapalungkot sa kanya, kung kaya lilikha sya ng maraming gulo!

Nakita natin mula noong unang panahon, sinumang dakilang Master na pumunta sa mundong ito para iligtas ang mga nilalang ay magdurusa ng matindi. Hindi kailanman naging madaling gawain ang tubusin ang mga mamamayan ng mundo. Ultimong sa pagtubos nila sa para konting nilalang, kailangan nilang dumanas ng matitinding pangungutya at balakid.

Maging si Shakyamuni Buddha ay naka-ingkwestro din ng maraming pagsalungat. Gusto syang patayin ng iba, ang iba ay pinipintasan sya at sinasabing ang itinuturo nya ay 'panlabas na daan' (heterodoxy), etc.; si Hesukristo, bago pa man Sya makapangaral ng matagal ay ipinako na sya sa krus; si Confucius ay pinalayas sa ilang mga estado; si Lao Tzu ay nagkaroon lang nga napaka-konting taga-paniwala, mas naging sikat sya ngayon kaysa sa nakaraang dalawang-libong taon. Noong buhay pa Sya, walang nakakakilala sa kanya at naging tanyag lang sya ilang taon matapos sya's mamatay.

Bakit ang mga sinaunang Master ay mas naging kilala kaysa sa mga buhay na Master? Ito ay dahil matapos pumanaw ng mga Master, ginagamit ng hari ng Maya (negatibong pwersa) ang katanyagan ng Master para sa kanyang sariling mithiin, babaguhin ang pangaral ng Master sa kasalungat na direksyon

para pagsilbihan ang negatibong pilosopiya. Dahil dito, ang Katotohanan na tinuturo ng dakilang Master habang Sya ay nasa mundo ay magiging pamahiin na lamang sa paglipas ng panahon.

Halimbawa, si Lao Tzu kailanman ay hindi nagturo sa mga tao na sambahin Sya o anumang bagay o anumang simbolo, o magsakripisyo ng mga hayop para ihandog sa Kanya. Hindi Nya sinabing Kanyang babasbasan ang sinuman, o na pagkatapos Nyang mamatay ay dapat maghandog sa Kanya o na sambahin Sya. Sa Tao Te Ching (ang Sutra ng Kabutihang) ang tanging kanyang itinuro ay ang hanapin ng mga tao ang banal na “Tao” (ang Daan), na kumunekta sa at makipag-isa sa “Tao” bilang tanging daan para makita ang Katotohanan. Ito ang pinaka-mahalagang puntos na binigyang-diin sa Tao Te Ching. Walang duda na ito ang pinakamataas na mithiin.

Pero kung susuriin natin ang Taoismo sa ngayon, makikita natin kung paanong ang perpektong mithiing ito ay bumagsak. Sa bawat templo ng Taoist, makikita ang pagsasakripisyo ng laman ng hayop na iniaalay sa hindi ko alam kung “sino”; dahil walang duda na si Lao Tzu ay takot sa ganito at mapapatakbo palayo. Bilang isang dakila at maawain na Master, paano Nya maaatim na kumain ng laman ng mga nilalang na nagdusa? Tulad sa Confucianism. Noong una, ito ay nanghihikayat sa mga tao na maging labis na mabuti at alam ang tama at mali, subalit ngayon ay lumiko na sa pag-sasakripisyo ng laman- baboy, baka, atbp.

Ang Budismo ay halos bumagsak sa parehong sitwasyon. Sa

halos lahat ng bansang Budismo, ito’y naging ‘maliit na sasakyan (Hinayana).’ Karamihan sa mga monghe at mongha sa mga bansang ito ay nag-aasawa, kumakain ng karne at uminom ng alak. Sa panahon ng pagtatapos-ng-Dharma, napakaraming mga bagay ang salungat sa tama. Nang ang Budismo ay unang ipinalaganap sa Tibet, ang intensyon ay para hikayatin ang mga katutubo, pero sa halip ang mga Budista ang nahikayat ng mga katutubo at naging ‘Lamaism.’

Ang China ay may malawak at mahabang tradisyon ng bilyon-bilyong taon sa literatura at pagpapaunlad ng kabutihan, kung saan ang Budismo ay lumaganap ng mabilis, at lumaganap sa loob ng mahabang ginintuang mga araw bago ito siraan ng maraming oposisyon at bumagsak. Ang Budismo sa ‘mainland’ China ay halos naglaho na. Sa kasalukuyan, mukhang tanging sa ating munting “patatas na Formosa” may natitirang maliit na pangkat ng lumang tradisyong Budismo, kung saan ang mga monghe ay pinapanatili ang kanilang panatang-maging soltero (hindi pag-aasawa) at ang pagiging-vegetarian. (Hindi ako ganoong kasigurado kung ganoon nga; sa akin lang palagay ay ganyan. Kung hindi, saan pa sa mundo tayo makatatagpo ng tunay na tradisyong Budismo?)

Gayunpaman, ang Budismo sa Formosa ay hindi pa rin katulad ng orihinal na Budismo, dahil ito ay pinagsama sa Taoism at pinaghalo-halong iba’t ibang relihiyosong pilosopiya at pamumuhay. Sa India, ang orihinal na Budismo ay walang pang-umaga at pang-gabing pag-bigkas ng mga berso at sutra, na umiiral sa bawat templo sa ngayon, na kung saan napakaraming dapat bigkasin maliban sa pangalan ng Buddha na

kadalasan ay sapat nang bigkasin. Hindi naman masama iyon, pero noong una ang pang-araw-araw na debosyonal na pagbigkas ay para sa mga monghe at mongha na namumuhay ng tahimik at simpleng buhay ispiritwal.

Sa AuLac, ang mga karaniwang tao ay hindi pinagbibigkas ng Surangama Mantra o iba pang sikretong mantra. Kahit na ako noon ay vegetarian na bago ko iniwan ang aking tahanan, at kahit palagi akong gumagawa ng debosyonal na serbisyo at yumuyuko sa imahen ng Buddha at nagbibigkas ng pangalan ng Buddha, ang aking Qui-Yi (debosyon) na master ay hindi pa rin ako pinahintulutang sa pagbigkas ng Surangama Mantra. Hindi nya ako agad hinayaang magpakain sa mga ispiritu dahil sabi nya, “Una, ang mga karaniwang tao ay may mga asawa; pangalawa, ang pagbigkas ng mantra sa bahay, kung saan ang atmospera ay kaiba ng sa templo, ay hindi magiging mabunga at, higit pa dito, ay baka magkapagdala ng maraming masasamang reaksyon. Para sa mga taong hindi pa sapat na malinis, pag-binigkas nila ang mantra, hindi lamang na mahirap syang makakuha ng tugon, kundi nanganganib din sya na magising ang panggugulo ng dyablo.”

Dahil dito, napakagulo na ngayon. May mga taong bumibili ng estatwa ni Buddha para sambahin araw araw, at ‘binabas-basan’ ang tubig at pagkain para ibigay sa mga multo. Hindi ito mabuti dahil hindi naman nila iyon makakain; at kahit makain man nila, lalo silang dadami at manggugulo sa atin at lilikha ng napakanegatibong atmospera sa palagid; at wala tayong kapangyarihang sila ay pigilan. Yan ang dahilan kung bakit ang mga taong bumibigkas ng mga mantra ay nagka-

karon ng pagkabalisa.

Maraming tao ang lumalapit saken na may ganyang problema. Minsan nakakatulong ako, minsan hindi kapag ang problema ay labis na seryoso na para mabigyan ko ng oras. Dahil ang mga ganitong tao ay nais na magpanggap na ‘dakilang bayani’, at ‘mga santo’ para ‘iligtas’ ang iba, para makialam sa karma ng iba, kailangan muna nilang iligtas ang sarili nila. Hindi ako pwedeng makealam masyado. Masyadong mahirap akuin ang ganyang klaseng komplikasyon na uubos sa aking oras at lakas, na mas mainam kong gamitin sa pagligtas ng iba na mas handa para sa Daan, mas handa para sa mabilis na liberasyon(paglaya). Ang pagpapabaya sa isang daang tao para lamang iligtas ang isang tao ay tunay na pagsasayang ng lakas at hindi patas.

Sa Formosa, maraming ganyang mga kaso. Inuuwi ng mga tao ang mga mantra sa bahay at nalilitong inuulit-ulit araw-araw, na may layuning iligtas ang mga kaawa-awang mga multo sa ganoong paraan. O matapos na magsanay sa 7-araw na Nien-Fo (pagbigkas sa ngalang ni Buddha sa pitong araw) o 7-day retreat, umuuwi sila para sila mismo ang magsagawa noon; o matapos nilang pag aralan ang mga ritwal sa templo ng dalawang araw, umuwi sila sa bahay at naging ‘master’ sa loob ng magdamag. Ang atmospera sa templo at sa bahay ay magkaiba. Ang sinumang gustong magsagawa ng mga ito ay dapat may taglay na totoong kapangyarihan para maiwasan ang problema. Ang sinumang magpakain sa mga multo ay kailangan meron ding kakayanan na kontrolin sila, o maaapektuhan ang kanyang pag-iisip o mapapahamak ang kanyang pamilya o kamag anak. Saan man ako magpunta, naririnig ko,

“Kailangan nating palayain ang mga ‘sentient’ na nilalang. Ang kanilang motibo na palayain ang mga nilalang ay napakabuti, subalit kung kaya nila o hindi itong gawin ay ibang usapan na.

Ang ilang tao, matapos lang mabasa ang Sutra ng Ikaanim na Panyarka ng Zen, o ng kopya ng Sutra ng Dyamante (Diamond Sutra) at matapos mabasa dito na,”Ang meditasyon ay napakabuti,” sila’y manghuhula kung paano magmeditate at gagawin nila itong mag-isa. O pag pumupunta sila sa templo at nakita ang mga monghe at mongha na nakaupo ng ganito o ganoon, tutularan nila ang mga ito at basta magmeditate sa bahay ng mag-isa. Anong klaseng meditasyon iyon? Hindi iyon meditasyon sa halip ay imitasyon (pangongopya). Ang meditasyon ay mabuti pero ang imitasyon ay magdadala lamang sa mga tao sa maling landas at magdudulot ng maraming komplikasyon kapagdaka. Kaya, maraming tao matapos gawin iyon, ay nagdurusa sa pagkabalisa. Ito ay dahil ang mga pari ay masyadong ipinapaalam sa tao ang mga sikretong mantra at pamamaraan, kahit na iyong hindi naman pwedeng ipaalam sa publiko dahil hindi nila makakayanan ang paglaya ng “psychic power”, at mas ikapapahamak nila ito kaysa sa ikakabuti.

Kaya naman, ang mga Masters noong una ay napaka-maingat sa pagpili ng mga disipulo. Hindi sila magpapasa ng Dharma ng basta basta nang hindi pa nabibigyan ng pagsubok ang mga baguhan; sa halip, oobserbahan ng mga Masters ang mga gustong maging disipulo sa mahabang mahabang panahon bago ibigay sa kanila ang sikreto. Ito ay mas siguradong paraan da-

hil ang mga “karapat-dapat” na mga disipulo ay malamang na hindi iiwanan ang Master sa kalagitnaan at pagdududahan ang mga turo ng Master at sa bandang huli ay pipintasan ang Master.

Dalawang magkasalungat na sitwasyon ang pwedeng mangyari sa mahabang pagbigkas ng mga mantra para iligtas ang mga multo: nakapagpapahirap o hindi nakapagpapahirap na epekto sa pag-iisip. Ang dahilan kung bakit ang isa ay nagkararanas ng problema sa isip ay dahil ang kanyang meritos ay napakakonti at ang kanyang ego ay napakalaki. “Napakabuti ko; napaka-maawain ko. Binibigkas ko ang mantra para palayain ang mga “sentient” na nilalang, at binibigyan ko sila ng pagkain araw-araw para tulungan ang mga nagugutom na kaluluwa.” Itong dakilang “ako” na ego ay magdudulot sa “ako” para makaranas ng problema sa pag-iisip. Matapos bumigkas ng mga mantra para sa mga kaluluwa, tingin nila ay napakataas na nila, na nagdudulot para harangan ng “ego” ang kanilang angking kabutihan at kapakumbabaan, na syang dahilan ng pagpupumiglas ng isipan. Kapag ito ay hindi nalutas, ang tinatawag na “Maya” (negatibong pwersa) ay mananaig. Kahit na ang Maya ay kumakatawan sa negatibong pwersa, ayaw nya sa mga negatibo at mayabang na tao kaya guguluhin at iistorbohin nila ang mga ito.

Ang dahilan kung bakit ang isa naman ay hindi magkaron ng problema sa isipan ay dahil sa siya ay nakapag ipon ng maraming meritos mula sa matinding isipiritwal na pagsasanay sa nakaraang buhay. Pero ang meritos na ito ay hindi pa rin sapat para sya ay makalaya, para maging Santo. Kaya kailangan niyang bumalik sa lupa bilang tao, mag-asawa at mag-

kaanak, at matali sa maraming makamundong obligasyon tulad ng karamihan. Gayunpaman, meron pa rin syang maraming nakaipong meritos mula sa nakaraang buhay.

Sinomang tunay na may awa at may layuning iligtas ang mga “sentient” na nilalang ay hindi magiging mapagmataas at mapagmayabang. Ang Buddha at Maya ay hindi makikialam sa mga may malalim at tapat na pagnanais na tulungan ang iba at iligtas ang mga gutom na multo at magbigkas ng mga mantra para palayain ang mga patay. Pero sa mga hindi nagsasanay sa buhay na ito, ang kanilang naipon na meritos ay maaring maubos sa isang buhay at walang matira para sa kanila para dalhin pagpanaw nila para maipanganak sa mas mataas na mundo. Karamihan sa mga tao ay hindi alam ang tungkol sa ganitong kahihinatnan dahil hindi nila makita ang Katotohanan.

Para mas maipaliwanag... Mayroong dalawang tao, pareho silang walang pera na pag-aari. Ang isa ay gustong papagpaniwalain ang mga tao na sya ay napakayaman, kaya humiram sya ng pera mula sa iba para gastusin para sa sarili at sa kanyang mga kaibigan dahil gusto nyang mapuri at maging sikat. Araw-araw, palagi syang nangungutang ng palaki ng palaki, na higit sa kaya nyang bayaran hanggang isang araw sya ay hinuli ng pulis at ikinulong. Ang ikalawa naman ay gustong gustong tumulong sa mga mahihirap kahit na wala syang kinikita, maliban sa pagkakaran ng manang kayamanan mula sa mga magulang nya. At iyon ay ginastos nya araw araw hanggang ito ay maubos.

Gayundin, ang meritos ay maari ding maubos at masayang.

Kaya para hindi mabaon sa utang o maubusan, mahalaga na hanapin natin ang hindi nauubos na suplay ng walang katapusang meritos na ating maasahan. Matapos itong matagpuan, kahit na gaano ang gusto nating gamitin ay walang problema. Kung hindi, napakadelikado para sa atin na basta basta gumawa ng mga bagay bagay. Itong walang katapusang meritos ay may pinagmumulan. Hanapin mo ito at kumonekta ka dito at lahat ng kailangan natin ay magkakaroon tayo at makapagbabahagi pa tayo sa napakadaming tao.

Kaya gaya ng sinabi ko, pag natagpuan mo ang pinagmumulan, maari mong ibigay ang meritos mo sa kahit na sino, kahit na gaano kadami nang hindi ka na mapapahamak. Pero, ang mga tao na nakatagpo sa kayamananang ito ay hindi ipagmamayabang ang kanilang kakayanan o malakas na bibigkasin ang anumang mantra para iligtas ang alinmang nilalang. Hindi nila iyon kailangang gawin, iyon ay inimbento lang ng negatibong pwera at hindi itinuro ni Buddha o Jesus. Anong dapat bigkasin? Noong una ay walang mga ganyan hanggang ang purong Budismo ay hinaluan ng mga pamahiin at naging kung ano ito ngayon (sa Formosa), halimbawa ito ay naging “Lamaism” matapos itong kumalat sa Tibet at naging hindi na purong Budismo.

Kaya ang totoo at banal na mga Budista ay hindi gagawa ng mga ganon. Narinig nyo na ba na ang Ikaanim na Panyarka na si Hui Neng ay nagbigkas ng anumang mantra para iligtas ang ma multo o gumawa ng pang-umaga at pang-gabing maingay na debosyonal na serbisyo? Wala syang ginawang ganyan. Sya lang ay humarap sa dingding at nag-meditate. Si Pai Cang

ang dakilang Zen Master ay ganon din. Hindi sya nagsagawa ng pangpatay na serbisyo sa pamamagitan ng pagbigkas ng maingay na mantra at sutra, di ba? Hindi. Ako mismo ay hindi ko narinig na ang Buddha ay nagsagawa ng mga panlabas na seremonya sa umaga at gabi.

At kahit na ginawa ni Buddha ang mga ito, Sya ay may kapangyarihan na gawin ang mga ito para tulungan ang iba. Samantalang kayo ay wala, dahil hindi kayo Buddha at hindi nyo pa naaabot ang pinakamataas na antas tulad niya. Kaya, anong kwenta ng pagbigkas ng mga mantra o sutra. Ang totoo ay hindi na iyon kailangang gawin ng Buddha dahil pwedeng umupo na lang sya sa isang tabi at gawin ang anumang gusto nyang gawin nang hindi pumupunta sa espesyal na lugar para bigkasin ang anumang mantra o sutra. Sa halip ay kailangan nya lang gamitin ang kanyang umiiral-saanman na isipan. Ang tanging kailangan ay ang kanyang kapangyarihan, ang kanyang manipestasyon na katawan para maisagawa ang mga iyon. Kaya sinasabi na ang Buddha ay may libo-libong manipestasyon (Light bodies), kaya hindi nya kailangang ni gumalaw ng daliri.

Ang totoo, ang Master ay hindi “dumadating o umaalis” pero sigurado na ang mga tao ay nakikita akong dumadating para tulungan sila pag kailangan. Hindi ako yun, hindi itong katawan na ito, kundi ang transedental na mga katawan na bumababa ng bundok para tulungan sila. Ngayon ay naglelektur ako dito. Ito ang pisikal na Master na nagtuturo sa inyo, na masasaktan pag pinalo nyo, pero karamihan sa mga trabaho ay ginagawa ng aking manipestasyon.

Matapos nating matagpuan ang ating Tunay na Katangian, magsisimula nating matutulungan ang mundo nang hindi gumagalaw ang ating mga kamay, nang walang pag iisip na tayo ay napakagaling, na tayo ay bayani ng sanlibutan, atbp dahil wala tayong inililigtas, walang paghihiwalay sa pagitan ng “ako” at ng mga “sentient” na nilalang o anumang ganyang pakiramdam. Kung wala tayong iniisip na anumang bagay, lahat ay magagawa ng natural nang mabilis; kaya sabi ni Lao Tzu: Paggawa nang walang ginagawa.

Gaya ng sinabi ko, ang mga naliwanagang Master ay kadalasang nagiging mas sikat matapos nilang mamatay kumpara noong sila ay buhay pa. Bakit? Dahil ang hari ng Maya (ilusyon) ay ginugulo ang totoong doktrina ng Master para lituhin ang mga naghahanap sa Katotohanan. Gamit ang pangalan ng yumaong dakilang Master ay hahanap sya ng luklukan at relihiyon na may halo-halong pamahiin para supilin ang mga tao. At paniniwalaan naman ito ng mga tao na iyon ang Katotohanang sinabi ng mga propeta at parang bulag nila itong susundin para maging tauhan ng hari ng Maya, nang walang nalalaman sa totoong liberasyon. Sa gayon, magkakaron sila ng maling paniniwala, na natagpuan nila ang relihiyon na papatid sa kanilang pagkauhaw sa Kataasan.

Maraming mga tao ang naghahanap sa Katotohanan nang hindi nalalaman kung saan ito hahanapin at kung paano ito makukuha. Labis silang magagalak na malaman na sa pamamagitan ng pagsamba at pagdadasal sa estatwa ng Buddha ay kanilang makakamit ang liberasyon at Katotohanan. Sinusu-

nod nila ang ideya na ito at iniisip na walang ibang paraan kundi ang umasa sa Buddha na napakasikat hanggang ngayon kahit na matagal na Siyang yumao sa nakalipas na dalawang libong taon.

Ang mga taong ito ay napakahilig na magpatirapa sa imahen ng Buddha , at naniniwalang ito ang paraan upang makamit ang liberasyon. Hindi nila alam na ito ay “trick” lamang ng hari ng Maya., na ayaw na ating matagpuan ang ating tunay na Sarili, ang Buddha na nasa sa loob natin. Ililigaw tayo ng Maya sa pagsamba sa mga panlabas na anyo at magsagawa ng walang kwentang pagsamba para maging abala tayo. At mapapaniwala tayo na tayo ay napaka-dakila, na mayroon tayong tunay na pananampalataya, at karunungan sa daan patungo sa liberasyon. Na ako ay napakabuti, ako ay sumasamba twing umaga at gabi, sumisimba sa simbahan twing Linggo o sa templo araw araw at nag aalay ng bulaklak, insenso, at prutas sa Buddha o kay Jesus o sa Ama sa langit, atbp. Lilinlangin nya tao na maging mapagmalaki sa mga bagay na ito at hindi natin alam na ang mga ito ang nagkukulong sa atin sa mababang Tatlong Daigdig, na syang dahilan kung bakit hindi tayo makaalis sa walang katapusang gulong ng buhay at kamatayan, malayo sa kaligayahan at liberasyon.

Dahil dito, kahit na ang pinaka-sinserong nagsasanay (disipulo) ay hanggang Ikalawang Daigdig lang at napakakonti ang nakakarating sa Ikatlong Daigdig, wag na nating pag-usapan pa ang mas matataas na daigdig kaysa dito. Ang ikalawang daigdig ay teritoryo pa ng Hari ng Maya, at ang Ikatlo ay parte pa rin ng kanyang kaharian. Ang ilusyong daigdig

na ito, kasama ang ating mga katawan at isipan ay nilikha ng kapangyarihan ng tatlong mababang daigdig. Pag tayo ay mas mataas sa tatlong daigdig, hindi na natin kailangan ng mga instrumentong ito: katawan, isip, salita, mata, atbp. Dito sa mundong ito, kailangan natin ng napakaraming kagamitan at sa pagdami ng mayroon tayo, sa pagdami ng komplikasyon. “Ang kawalan ng isipan” ay mas mabuti para sa atin. Pero sa mundong ito, kailangan pa rin natin ng katawan at isip dahil kung wala ang mga ito, hindi tayo iiral.

Kaya kung gusto nating tulungan ang lahat ng nilalang at gusto nating bigkasin ang anumang sikretong mantra para magligtas ng mga kaluluwa, kailangan muna nating maging isang Buddha, isang ‘supra-Master.’ Ang makamit ito ay ang pinaka-layunin ng lahat ng tunay na nagsasanay (at naghahanap) sa Katotohanan (disipulo);at para makamit natin ang layuning ito kailangan nating matagpuan ang ating tunay na Sarili, ang ating pinaka-pinagkukunan ng Kapangyarihan sa ating kalooban, hanggang sa tayo ay maging ibang klaseng nilalang, iyon ay, ang pinakamakapangyarihan, pinakamaawain at pinakaumiiral tulad ni Buddha at ni Kristo. Siguro may nakapagsabi sa inyo na ang ilang sikretong salita at sikretong mustra ng kamay (mudras) ay napakamakapangyarihan at kapakipakinabang, pero hindi ang mga iyon gagana kapag ginamit ninyo. Ang mga iyon ay mga bagay na wala naman talagang tunay na benepisyo.

Kaya naman, ang tunay na naliwanagang Master ay hindi ang mga iyon gagamitin sa pagtuturo sa mga disipulo; sa halip kanyang ipapakita kung paano hanapin ang ating saril-

ing “powerhouse” (pinagmumulan ng kapangyarihan)- ang ating Tunay na Katangian. Pagkatapos nito, anumang gusto nating gawin ay tayo na ang bahala dahil magkakaroon tayo ng tunay na angking Kapangyarihan, ang tinatawag na Kapangyarihan ng Buddha o ng Master. Sa tulong ng kapangyarihang ito, kaya nating gawin kahit ano, kaya nating iligtas sinumang gusto natin, pwede tayong magpakita kahit saan sa tulong ng ating “Light Bodies” (Katawang Liwanag) at tulungan sinomang nangangailangan, kilala man nila tayo o hindi. Hindi na kailangang magdaos ng pang-umaga at pang-gabing pananalangin serbisyo, hindi na kailangang magdasal sa mahabang oras o magmudra at magsakripisyo, mga bagay na hindi naman totoo at nagtatagal ang halaga. Hinihiwalay lang ng mga ito tayo sa Panginoon at ginagawa tayong mas abala at walang oras para sa pagsasanay na makapagpapa-isa sa atin sa Panginoon ng sansinukob. Sa halip, may masama itong naidudulot dahil nasasayang natin ang napakahalagang oras para sa pagdalo ng mga panlabas na pagtatanghal at inuubos ang mga meritos at kabutihang naipon natin mula sa ating nakaraang mga pagsilang, at dahil dito wala tayong madadala sa ating pagpunta sa matataas na daigdig. Kaya kulang ang ating mga biyaya at meritos para makaakyat sa mas matataas na dimensyon, at dahil dito tayo ay ipapanganak muli sa mundong ito para maging isang tao o maari bilang mas mababang nilalang gaya ng hayop, multo, atbp. Hindi ba’t nakakaawa ito para sa atin?

Kaya habang tayo ay nasa pisikal na katawan, kailangan nating gamitin ito para makamit ang ating pinaka-layunin; iyan ay ang magsanay para maging kaisa ng Diyos hanggang sa

kaya na nating iligtas ang hindi mabilang bilang na “sentient” na nilalang – hindi lamang ang maliit na grupo – o kung sila man ay multo, ‘deva’ o taong nilalang. Kaya si Buddha ay tinatawag na “Guro ng mga devas at nga tao,” at “Ama ng apat na uri ng pagkasilang.”

Tanda nyo pa ang istorya ng prinsipeng na sinabi ko sa inyo bilang halimbawa? Kahit na nakatanggap sya sa ministro ng hari ng panggastos na pera, ilang mga magagandang damit, at mahusay na kabayong masasakyan, sa halip na gamitin niya iyon ay ipinamigay nyang lahat, hindi nya isinaalang-alang na ang daan ay malayo pa at kailangan nya ang mga iyon para makabalik sa palasyo para maging hari at maangkin ang lahat ng kayamanan sa palasyo, na magagamit nya para tulungan ang sarili at ang kanyang mga tao sa twing gustuhin nya.

Dahil ang ministro ay hindi kayang magdala ng maraming kagamitan sa daan maliban sa konting damit at sapat na bagahe sa paglalakbay, dapat ay ginamit nya ang mga iyon sa kanyang paglalakbay papunta sa palasyo. Dapat nyang tipidin ang mga iyon hanggang sa makarating sya sa palasyo. Hindi pinag-uusapan ang pagiging madamot, hindi nya dapat ipinamigay ang konting meron sya sa mga nangangailangan sa daan; kailangan nya munang makarating sa kanyang tahanan kung saan naroon ang kapangyarihan at kayamanan na naghihintay sa kanya. Sa ganoon lamang nya iyon maipamamahagi sa kanyang mga pinamumunuan na nangangailangan.

Sa gayon din, sa halip na gamitin lang ang ating utak sa pag-iisip, o makinig sa mga pangkaraniwang opinyon ng iba o su-

munod sa mga gawi ng iba nang hindi nag-iisip, kailangan muna nating isaalang-alang na mabuti kung anong benepisyong ang makukuha natin mula sa mga gawaing iyon, at kung ang mga banepisyong iyon ba ay walang-katapusan o limitado at kung ano ang pinakamainam na paraan para makuha ang pinakamalaking benepisyong mula sa pinakamaliit na abala.

Bago ang aking “renunciation” (pagtatakwil sa makamundong bagay bagay) ay maraming tao din ang aking tinulungan. Hindi ko ito sinasabi para magyabang kundi para magbahagi ng sarili kong karanasan. Noon ang mga Aulacese na “refugees” sa Germany ay naharap sa kakaibang lenggwage at kaugalian. Iilan lang ang nakapagsasalita ng German, English o French, kaya iginugol ko ang karamihan sa aking oras sa pagtulong sa kanila araw araw.

Matapos kong magtrabaho sa Red Cross na nag-aasikaso sa mga internasyonal na sakuna, nalaman ko na mas marami pang “refugees,” mas marami pang paghihirap sa mundo. Hindi lang ang mga Aulacese, kundi sa buong mundo – and mga Africans, ang Afghanistan, atbp. – lahat tayo ay nasa kaguluhan. Doon ko lang nalaman na ang kapangyarihan ko ay napakalimitado at ang aking kakayahan ay hindi sapat. Tapos naisip ko si Shakyamuni Buddha, na minsang nagsabi na pinakamagandang lisanin ang tahanan para sa mas-pokus na pagsasanay para maging Buddha at matulungan ang maraming maraming nilalang na hindi kaya ng isang karaniwang tao. Kaya nagdesisyon akong gawin ito.

Walang anumang halaga sa pagiging monghe sa napakaram-

ing templo na pinuntahan ko, maliban sa pagbikas sa sutra sa umaga't gabi – na natutunan ko na noong bata pa ako- o mga musta ng kamay, ulo, pati paa. (Halakhak) Wala akong naki-tang espiritu na dumadating para kainin ang mga sakripisyo, o anumang tunay na benepisyo na magagawa ng mga ito para sa publiko. Kaya napaisip ako, “Kung ang mga disipulo ni Buddha ay napakaraming transedental na karanasan ayon sa Surangama Sutra, at kung totoo na ang mga Bodhisattva ay kayang abutin ang ibat ibang antas sa pamamagitan ng pagsa-sanay, para marinig at makita ang mga diyosa o maaliw sa na-kakamanghang mga Tunog at Liwanag, ayon sa Lotus Sutra, bakit ang mga iyon ay hindi nangyari sa buong panahon ng aking pagsasanay?”

Kaya nagdesisyon ako na maghanap ng naliwanagang Master para matupad ang aking mga inaasahan sa panloob na antas – ang mapakinggan ang Tunog at makita ang Liwanag gaya ng sinabi ni Buddha, kahit na konti. Hindi ito dahil sa pag-aasam na maging Buddha agad o makita ang buong sansinukob agad, kundi dahil sa aking hiling na makakita ng konting pruwera o patunay na tama ang daang aking tinatahak. Kailangang may-roon ilang ebidensya, gaya halimbawa: ang tulay sa labas ng bahay na ito ay ang palatandaan ng ating lugar, para malaman na tama ang daan papunta rito.

Pero wala ako ng anuman sa mga karanasang iyon. Sinasabi sa “Kabanaata ng Pintuan ng Sansinukob: (isang Sutra ng Budismo) na sa pagbigkas ng ngalan ng Quan Yin Boddhisattva, hindi ka masasaktan kahit na mahulog ka sa apoy. Pero subukan mong ilagay ang daliri mo sa umaapoy na posporo at sabay bigkas sa ngalan ng Quan Yin gaya ng sinasabi, maki-

kita nyo kung ano ang mangyayari! (Wag nyong susubukan sa buo nyong braso maliban kung gusto nyong iyo’y masunog.) Sinasabi din sa sutra na kapag binigkas mo ang ngalan ng Boddhisatva, ikaw ay lulutang kapag ikaw ay inihulog sa tubig. At sinubukan ko, at muntik na akong malunod, butit may dali daling sumagip sa akin!

Noon ay naisip ko: “Mayron naman sigurong pwedeng makakumbinsi sa akin para magpatuloy sa pagsasanay, dahil hindi ko kayang maghintay hanggang sa ako ay mamatay. Paano ko malalaman kung anong mangyayari pagdaka? Paano kung hindi magpakita si Amitabha Buddha para pulutin ako? Kung hindi manlang ako mabayadan ngayon, anong mapapala ko kung sakaling, kung sakali lang, na bigyan ako ng bilyong dolyar ng ‘boss’ matapos kong mamatay?”

Yun ang dahilan kung bakit ako naghanap ng naliwanagang Master para makakuha ng tunay na karanasang sinasabi sa sutra. Siyempre hindi posible na maranasan ang mga himalang iyon sa loob ng isang araw, dahil mahabang mahabang panahon... halimbawa, umabot ng 6 na taon para maabot ni Shakyamuni Buddha ang pagka-Buddha. Pero kung mayron tayong konting pangkaliwanagang nasasaksihan sa ating kalooban, mararamdaman natin na ang daang ating nilalakad ay papunta sa ating Tahanan; dahil nadadala nila tayo sa kaligayahan. Kapag mayroon tayong konting Tunog at Liwanag, ang ating buhay ay magsisimulang magbago, ang ating karunungan ay mabubuksan, at ang ating antas ng kapangyarihan at pag-iisip ay mapapabilis.

Katulad halimbawa noong unang nakita ng ministro ang prinsip. Maaring hindi agad makitaan ang prinsip ng pagbabago sa kanyang gawi at galaw kahit na ang kanyang panlabas na anyo ay nagbago at naging presko at bago, suot ang malinis at magarang damit, at pamango sa katawan, bulsang puno ng pera, at malakas at magandang kabayo na masasakyan at maraming tagapaglingkod na naghihintay sa kanya. Ibang iba noong siya ay isang mahirap at kaawa-awang pulubi. Kung anong mangyayari sa kanya pagkarating sa palasyo ay madaling mahulaan.

Katulad sa atin. Mahalaga ang mga panloob na pangitain para magsilbing kasuotan, pera, tagapaglingkod, at kabayo ng prinsip bago natin abutin ang kapital. Kung hindi, anong halaga ang maging prinsip lang pagkatapos nating mamatay – at hindi na kailangang sabihin na sa oras na iyon, hindi natin alam kung magiging prinsip nga ba tayo o hindi.

Nadiskubre ko ang ganitong panloob na kapayapaan, kaya gusto ko ring ibahagi ito sa inyo. Ang ministro ay hindi syang hari at hindi nya kayang gawin kang prinsip, pero maiuulat nya sayo na ikaw ay tunay na prinsip na kailangan lamang bumalik sa iyong palasyo at maging hari ng bansa. Ang pag-aaral ng pamamaraan ng Master ay pareho nito. Kaya wag kayong mag-abala sa panghuhusga ng anumang panlabas na anyo o aksyon. Kung paano kumakain ang Master, ano ang boses nya, ang lahat ng ito ay walang kinalaman sa iyong katayuan o sa iyong kaharian. Nandito lang ako para ipaalam sa inyo na ang iyong posisyon ay napakataas, pinakamataas sa mundo, at kung gusto mong mabawi ang iyong nawalang po-

sisyon ay tutulungan kitang makuha iyon uli.

Yan ang dahilan kung bakit kapag tayo ay nag-aaral sa paanan ng Master, wag nating pulaan ang kanyang aksyon o anyo, dahil sya ay isa lamang kinatawan na inutusan ng hari para samahan ka pabalik sa tahanan para iyong matamasa ang tunay mong katayuan. Ang dapat mong gawin ay ang sundin sya nang hindi nababahala sa kanyang panlabas na anyo. Kung paano sya manamit, maglakad ay walang kinalaman sayo. Sapat na para sa iyo ang sundan ang kanyang mga yapak para makabalik sa Tahanan ng mabilis.

Gayunman, karamihan sa naghahanap ng Katotohanan at naghahanap ng Master ay nakakagawa ng parehong pagkakamali. Dinedepende nila sa panlabas na anyo ng Master. Ang iba ay ayaw mag-aral sa babae, o ang iba sa lalaki; ang iba ay magsasabing hindi sya maganda, o kaakit-akit o kagalang-galang atbp. Ang lahat ng ito ay walang kinalaman sa ating Tunay na Kalikasan at kahabag-habag kung pagtutuunan natin ito ng pansin at balewalain ang panloob na Kapangyarihan ng Master. At para sa mga dakilang Master, wala silang pakealam kung makinig ka sa kanila o hindi dahil bago sila nagdesisyong palaganapin ang doktrina, alam na ng mga Master na ang daan ay hindi magiging madali. Alam nila na ang mga 'sentient' na nilalang ay mahirap baguhin; pero dahil sila ay likas na maawain, patuloy silang bumabalik sa mundong ito para iligtas ang mga nilalang sa kanilang halo-halong ilusyon. Para sa kanila, lahat ng nilalang ay kanilang kamag-anak. Halimbawa, kapag ang ating mga magulang o kapatid ay nagkagawa ng mali, mahal parin natin sila at

gagawa tayo ng paraan para tulungan silang mapagtanto nila ang kanilang pagkakamali. Ginagawa natin iyon dahil kamag-anak natin sila, diba? Halimbawa, meron tayong anak na maikli ang pasensya at masama ang ugali. Aalagaan pa rin natin sya, bibigyan sya ng pagkain kapag sya ay gutom at damit kapag sya’y giniginaw, sa halip na itapon sya sa ilog. Tama di’ba?

Sa mundong ito, maraming tao na mukhang mabait at malambing at magalang; pero hindi nila , sa pamamagitan lamang ng mga katangian iyon, kayang maabot ang Katotohanan, ang pinamataas na liberasyon dahil ang mga mabubuting asal ay walang kinalaman sa pagsasanay para sa “Tao”. Hindi dapat tayo dumidipende sa panlabas na gawa o makamundong asal sa paghusga sa isang Master. Kung ang Master natin ay mabuti o masama ay repleksyon lang ng ating karma, sa ating paraan ng pagtingin sa mga bagay bagay, o iyon ay personalidad lang ng Master. Hindi kaya ng Master na baguhin ang kanyang personalidad para lamang pasayahin ang bawat disipulo, hindi ba?

Para mailigtas ang mga sentient na nilalang ay tunay na napakahirap na misyon. Hindi lang ang kanilang komplikadong isipan, kundi pati ang kanilang personal na kagustuhan ang dapat intindihin ng Master. Ang iba ay gusto na ang Master ay magsuot ng dilaw, ang iba ay pula, at ang iba naman ay berde. At maraming iba’t ibang damit ang inihahandog para isuot ng Master at ang hindi pagtanggap sa alinman ay makakasakit sa damdamin nila. Minsan, pagnagbigay sila ng pagkain at hindi ko kinain, iniisip nila na hindi ko iyon nagustuhan. Kapag da-

ka'y ang mga disipulo na may mabibigat na pasaning karma ay iiwanan ang Master dahil sa maliliit na pagkakaibang ito. Wala akong magagawa kung hindi nila maisantabi ang mga iyon na nakakasama sa kanila. Dahil paano magagawa ng isang Master na pagbigyan ang mga hiling ng bawat isa?

Katulad din ng pag-aalaga ng hayop. Ang iba ay gusto ang mga ibon samantalang ang kanilang kapitbahay ay ayaw at maaring subukan nilang patayin ang mga ibon para patahimikin dahil ang mga ibon ay patuloy sa paghuni araw araw at sa pag-iingay. Bawat isa ay may kanya-kanyang gusto. Ang katawang ito, ang utak na ito at ang mundo ay nasa sa tamang ayos. Hindi mo pwedeng baguhin ito sa iyong kagustuhan. Sinoman na gustong matagpuan ang Katotohanan ay kailangan magtiyaga sa kaniyang pagsasanay, nang hindi pinapan-sin ang pisikal na anyo ng Master na hindi syang Katotohanan kundi gabay lamang para sa'yo!

Kung natagpuan mo ang tunay na Master, kailangan mong masigasig na magsanay para pagdaka ay makikita mo ang Master sa loob mo na magpapakita sayo para dalhin ka sa matataas na daigdig para mag-aral ng Katotohanan. Ang tunay na magaling na Master ay kaya itong gawin. At kapag nalaman mo ang Katotohanan, hindi ka na makukulong sa tradisyon o iba't ibang makamundong konsepto. Matapos magsanay sa loob ng ilang panahon, ay makikita mo ang Master na nasa kalooban mo na nakatalaga para sa iyo; sa oras na iyon ang Master na iyon ay para sa iyo lamang. Kahit na sa Mundong ito ay kailangan pa nyang gamitin ang pisikal na katawan para turuan ang maraming nilalang at umakto ng ka-

kaiba sa pagharap sa iba't ibang tao. Hindi pwedeng sa'yo lamang siya makikisama at na ikaw lang ang pasasayahin nya.

Kahit na si Shakyamuni Buddha ay hindi pwedeng pagbigyan ang nais ng lahat, ganon din si Hesukristo, isang makapang-yarihang banal na tao na nagpakita ng maraming himala at tumulong sa maraming tao, gaya ng pagpapagaling sa may sakit, pagbuhay sa patay, at pagagawang alak sa tubig, atbp. Kahit na ang ganyang dakilang tao ay nahulog pa rin sa kamay ng mga masasamang tao at napako sa krus! May mga tao na hindi Sila nagustuhan noong Sila ay nabubuhay pa, at kahit ngayon mayroon pa ring hindi sila nagugustuhan.

Mabibigyan ko kayo ng pruwera ng panloob na Kapangyarihan at maipapakita ko sa inyo ang perpektong pamamaraan ng pamumuhay. Pagkatapos ay sundin nyo ito at iligtas nyo ang sarili nyo. Wag kayong mabahala sa aking panlabas na anyo at gawi, na walang kinalaman sa inyong buhay at kamatayan!